

Sygn. akt Ts 86/12

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 10 czerwca 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński – przewodniczący

Mirosław Granat – sprawozdawca

Stanisław Rymar

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 listopada 2012 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K B ,

postanawia:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej z 3 kwietnia 2012 r. K B (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność: art. 41a § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.; dalej: k.k.), w brzmieniu nadanym przez art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842; dalej: ustawa z 2010 r.), z art. 118 ust. 1 i art. 119 ust. 1 Konstytucji; art. 57a § 1, art. 69 § 4 i art. 115 § 21 k.k. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 41 ust. 1 Konstytucji; art. 57a § 2 k.k. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 64 ust. 2 Konstytucji, jak również art. 115 § 21 k.k. z art. 2 i art. 42 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny częściowo odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Po pierwsze, w odniesieniu do zarzutów niekonstytucyjności art. 41a § 1 k.k. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 118 ust. 1 i art. 119 ust. 1 Konstytucji nie statuują konstytucyjnych praw lub wolności. Po drugie, Trybunał zauważył, że skarżący, kwestionując art. 57a § 1 i art. 69 § 4 k.k., nie wykazał, że naruszenie jego konstytucyjnych praw i wolności jest aktualne i bezpośrednie. Skoro wobec skarżącego orzeczono karę lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat, to bezzasadne są zarzuty dotyczące niekonstytucyjności „zasady nieorzekania kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania” oraz obligatoryjnego podwyższenia dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Po trzecie, Trybunał zauważył także, że w odniesieniu do art. 57a § 2 k.k. skarżący wskazał tylko, że wkroczenie w konstytucyjnie chronione prawo własności i inne prawa majątkowe odbyło się „bez rzeczywistej konieczności,

a zatem wbrew zasadzie proporcjonalności”. Tak sformułowany zarzut nie dowodził, że istnieje związek konieczny (typu *conditio sine qua non*) między brakiem konstytucyjności przepisu a naruszeniem prawa lub wolności.

Powyższe postanowienie zostało zażaleniem z 28 listopada 2012 r. zaskarżone w części dotyczącej odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie dotyczącym art. 41a § 1 k.k. W ocenie skarżącego w uzasadnieniu skargi „*expressis verbis* podniesiono, że orzeczenie względem skarżącego środka karnego w postaci obowiązku powstrzymywania się od przebywania na stadionach sportowych podczas meczów piłki nożnej (oparte przecież o skarżony przepis art. 41a § 1 k.k.) stanowi naruszenie [art. 52 ust. 1 oraz art. 47 Konstytucji]”. Zdaniem skarżącego zakwestionowane postanowienie o częściowej odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest we wskazanym zakresie błędne także dlatego, że skoro „art. 31 ust. 3 Konstytucji mówi o »ustawie« jako podstawie ograniczeń konstytucyjnych praw i wolności, to w zakresie kontroli konstytucyjnej wprowadzenia tychże ograniczeń należy dopuścić możliwość badania również samej procedury legislacyjnej”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a argumenty podniesione w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i dlatego nie zasługują na uwzględnienie. Przedmiotem kontroli dokonywanej przez Trybunał Konstytucyjny w wyniku wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej jest jedynie prawidłowość dokonanego w nim rozstrzygnięcia.

Istotą zarzutów stawianych w zażaleniu jest to, że na podstawie analizy *petitum* skargi i jej uzasadnienia należało uznać, iż w odniesieniu do art. 41a § 1

k.k. wzorcami kontroli są następujące przepisy: art. 31 ust. 3 w zw. z art. 52 ust. 1 i art. 47 oraz art. 118 ust. 1 i art. 119 ust. 1 Konstytucji.

Tymczasem, sformułowane w skardze konstytucyjnej zarzuty dotyczące art. 41a § 1 k.k. w rzeczywistości ograniczają się jedynie do naruszenia konstytucyjnego standardu wnoszenia poprawek do projektu ustawy, o czym świadczy obszerny wywód przedstawiony w uzasadnieniu skargi (s. 4-16). Odpowiada to wzorcom kontroli wskazanym w *petitum*, tj. art. 118 ust. 1 i art. 119 ust. 1 Konstytucji. Na marginesie należy przypomnieć, że w postanowieniu z dnia 15 listopada 2012 r. Trybunał prawidłowo przyjął powyższe wzorce kontroli w odniesieniu do art. 41a § 1 k.k., ponieważ tylko zarzuty naruszenia zasad wynikających z tych wzorców skarżący powiązał z treścią zakwestionowanego przepisu. Natomiast naruszenie art. 52 ust. 1 i art. 47 Konstytucji skarżący wywodził z orzeczenia względem niego środka karnego, nie zaś z brzmienia art. 41a § 1 k.k.

W zażaleniu skarżący przywołuje wzorzec kontroli wynikający z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 52 ust. 1 i art. 47 Konstytucji. W skardze nie powiązał jednak zarzutu naruszenia zasady proporcjonalności z treścią art. 41a § 1 k.k., co sam przyznaje w zażaleniu. Dopiero zatem kwestionując postanowienie z dnia 15 listopada 2012 r., skarżący stwierdził, że w przypadku wprowadzenia poprawki do projektu ustawy niezbędność lub brak niezbędności takiej zmiany w toku procesu legislacyjnego „należy rozpatrywać właśnie jako element zasady proporcjonalności określonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji”. Sformułowanie tego zarzutu na etapie zażalenia czyni ten zarzut spóźnionym, w związku z czym nie mógł on podlegać rozpoznaniu przez Trybunał Konstytucyjny.

W zażaleniu z 28 listopada 2012 r. skarżący nie zakwestionował w pozostałej części postanowienia o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zwalnia to Trybunał z kontroli postanowienia z dnia 15 listopada 2012. w tym zakresie.

W związku z powyższym, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia wniesionego na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.